

כל הצלמים פרק שלישי עבודה זרה

מז.

עין משפט
נר מצוה

סבא א מיי פ"ג מהל' ז:
 תארוז מנזה הל' ז:
בב א מיי פ"ג מהל' ז:
בב א מיי פ"ג מהל' ז:
 הלל' א תושע"ע א"ח
 ס' מרמזט סעי' א'
בב ד א מיי פ"ד מהל'
 שחית' הלל' א סגנ
 עשין ס' תושע"ע י"ד
 ס' סעיף א'
בב ו מיי פ"ח מהל' ז'ע"ט
 הלל' א תושע"ע ס' עין
 תושע"ע א"ח ס' א' סעי'
 ס:
בב ז מיי פ"ג מהל' כ"ז
 מקדש הל' א סגנ
 עשין סעיט:
בב ח א מיי פ"ד מהל'
 תארוז מנזה הל' ז:
בב י מיי פ"ג מהל'
 ענדזט בוכזס הלל'
 א סגנ לאזין מ' תושע"ע
 י"ד ס' מרמזט סעי' א'

לעזי רעש"י

לשיל"ש [ילימיל"ש].
חלילים.
קורדי"ש. מיתרים (של כלי
גינה).

רבינו חננאל

[illegible]

הבא מעיקרא חמים והשתא סולת. מימא הכא משמע דימיר
יש להמיר חטים ועשאן סולת יומר מוולד ובמרוצה (ב"ק דף
א. וס. ד"ה) משמע אפכא דב"ש מוקמי גם לרבות שנייהם
וממירין ולדויהם וי"ל דהתם גבי אטנן טעמא דב"ש משום דלא ניחא

אכל עבודת כוכבים ימחל ליה בנפשיה
והכי אמר רבא פ' כל האסורין
(פמורה דף ל: ושם ד"ה דמחל) ול
מוקף ונעבד אסור דמחל ליה
בנפשיה: **ואליבא** דרבי יוסי
בר יהודה לא תיבעי דף. הוה מצי
למבעי באלין העומד מחלו ואלביא
דכ"ע או בגנטעו גרעין לפי מה
שפירש אלא ימחל ליה למבעי אליבא
דרבנן אי נמי בזילנות דשכיחי
א"נ בזילן שנטעו ולבסוף עצדו
נמי הוה מצי למבעי אליבא
דר' יוסי בר יהודה בעיקר אילן
אס נאסר מה שיהי שם קודם
שעצדו כדאמרינן לעיל איזהו דבר
(1) שפירותיו אסורים ועיקרו מותר היה
אומר אילן שנטעו ולבסוף עצדו:
מי מאים או לא. ר"ל אימתי ליה

שפיר דרצא (סוכה לא): דלוצן
של עצות כוכבים לא יטול ואס נטל
יאל דהסם מיירי קורס ציטול וציינענד
יאל דמלות לא ליהנות נתנו אבל הכא
מיירי אחר ציטול וציינען מי מאס
למחלה לא לא: אשכנזי שבמלא
קא מיבעיא ליה יש רחוי או אין
רחוי. (ה) כדלמרנין (בסוכה דף גז.
גז) נקטס ראש ^א (דלוצן) ועלתה צו
תמרה מערב יום טוב כשר ובעלתה
צו תמרה ציו"ט מבעיא ליה הסם
ופשטי ין הכא ומכסוה הרוח וכו'
ומחקי חיקין מימנה מפשוט דליין
רחוי מהסיא דהסם. (דף גז:) היו
^א (ענפיו) מרובין מעלין פסול ואין
ממעטין ציו"ט ואס מיעטן כשר ומוקין
לה (סס גז:) ואפי' אשכור מעיו"ט
דהסמא היו רחוי מעיקרון ין הכא
וכי היכי דעלתה צו תמרה ציו"ט
ואפי' אס מיעטן כשר אלמא אין
רחוי וי"ל דתמרה אין צידו להעלות
תמרה וכן ציטול אשירה אין צידו
דע"י עובד כוכבים צריך לנטלה ולא
צו ליה צידו דהסם וכו'.

היינו בעיא דרשב"י. נקט רשב"י
משום הלכותה דמי כמי
בזוית דהא בכלל בעיא דמי בר
חמא היא שהרי נשמנה ע"י טויה:
קרניה מהו הצוצרות. ממה
דהא מניח פרק הקומץ
רבה (מנחות דף כח). חצוצרות היתה
באה מן העשת של כסף עשאה של אחר
מימי מתכות פסולה ועל שכן של קרן
דנבלתה הסיח דקנים (פ"ג מ"ו)
דמנן כשהוא מת קולו ו' [שמך] קרניו
[שמך] חצוצרות [כר'] י"ל שהוא שופר
של ה' (קדוש) השנה נדליתא פ' במה
מדליקין (שבת דף לו). חצוצרות
סיפורא אבל הכא במכשירי קרבן קא
מיייר דלמינן ותקעתם בחצוצרות
על עולותיה וי"ל דהוא דמנחות
הכהנים והכא בחצוצרות של לויס
וכמה כלי שיר היו שם כנורות ונבלים
ומנצלים תדע דקאמר בסמוך עיקר שירה צפה (ז) ושיר לא מעבדא
ואין זה יכול להיות והכתיב ותקעתם בחצוצרות אלה ש"מ דרפי'
דמקיעה דקרא לכהנים ורבי' יהודה מפרש דההיא דמנחות בשל
משל דקאמר ורבי' ונחמספתא מנינו היו מחזקין וחצוצרות
של וזב צדיהם [ועי' תוס' דבמסכת סת. ד"ה כשהוא:] **א** חצוצרות
הוא חלץ חוץ לשדיהם הא תמן (צ"ק דף פא.) מעשין שאלא בתחלה
יו מים של רצים ואינם נאסרים:

אצניו

ואבי' אצטל עיזברו ולסמוך נרבעו ד"ה חסורין. דהיא וולדה נרבעו. וגי' ונעעבד נמי יא וולדה נעבדו ואסורים ואע"ג דחור ונשמה אין שינוי להוילאו מאסורו: ואיכא דאמרי. רב וזטרא גופיה לאסורא פשט וה"ק ואממר עלה אמר רבא אמר רב נחמן כו':

ואסאירי לר"ה לזין שינוי צנענד:
ומהדר ליה תלמודא הכי השתא:
ההם. לא אישמוי דמעיסקא צמעי
האמו היה קרוי צהמה והשתא קרוי
צהמה: דאז הוא דאחיוא צפניה:
לדליה הרסא היו סגורין צפניה:
לוצלו צפניה מהו למצוא. אח"כ יש נענד
בצמחובר אלל גבוה הכא לענין מלות
לוצל מצא: אשירה. שנסארה אף
להדיוט וצטלה דאמרינן צמחני"ו
נוטל מה שהחליף וקמצינא ליה
אסא ראויה שוב למצוא אס לאו: יש
דחוי אלל מצוא. מי הוי שייכא תורת
דחוי צמלות דמינה הוולל ונדעה
שצטור אשירה ידעה עולמית: או
אין דחוי. ומשטריא: אלל שזור
ונתגלה. לאחר שכיסמו הרוח:
ה"ג והוינן צה כי חזר ונתגלה מאי
הוי. הא אידחי ליה כשיסמו הרוח
כיוון דכל זמן דלא נתגלה פטור
מלכנסות אידחי ליה מרכיו: ל"ש
כגון גבי אשירה שצטלה
למליהדר לאישרתריי לוצלו למצוא:
כגון גבי כימי דמחייבין
למליהדר ולכסוי: או דלמא ספוקי
מספוקא ליה. אי יש דחוי אי אין

דמו: ולתומרא אמרינן. אין דמו
הלכך גבי יסיוי חייב לכסות אצל
לקולא כגון הכא לא אמרינן אין דמו
למלימא: תיקו: סתם דכתיב:
דבגדי כהונה לאורך עמודה וקמינא
לן מכשיה קרבן קרבן דמו או לא
וחמ"ל קרבן דמו היכא דנשמה
ששזעבין אותו יש שניו נעבד
להסמירי לגבוה או לא: היינו נציא
דדמי בר חמא. דהני תרמי צביי
בעא רמי בר חמא לן בשמעתין:
אין סתם דליזי. וקמנציה הואיל
דבר מלוא הוא מי מאים נעבד
כלגבוה או לא: היינו דר"ל דבעי
דבולב: (תלמודא). לשיר של קרבן
אין דמו לא יצא דמו מן הקרבן

לך דודאי אסיד כי
יעיקר שירה בפה בשר
ומייתנין או דלמא
בעי רבה המשתחוה
לנפסיה מאי קא
(א) לבבואה קא סגד א
ותיבעי ליה סגד לה
סגדי והכי קמבעיא
סגדי וקמאי קמאי אז
דמיא קא סגדי ומי ב
משום ר"ש בן יהוצרק
לא צריכא דקא גבעי
שהיה (א) (ב) ביתו סמוך
אסור לבנותו כיצד
ארבע אמות ובונה ש

ידון
דקנבעי מארעא. ר"ל ואינס יונאים חוץ לשדיהם דאילו היו
בני העיר מסתפקין ממנו ואם כן

לבנותו. דקמתי לעזרה זרה (שם). שלו ושל עבודת כוכבים. שהיה חיי מקום הסמל של ע"ז (שם 93:).

ומאי קמאי הא אזלי להו או דלמא לדברותא דנהרא. לעיקר הנהר קא סגידי. ו
שטינן ודאי מים של רבים אינן נאסרים כי קא מיבעיא ליה מים הנובעים מאר

מסורת הש"ס

(א) חולין פו. [סוכה לג].
(ב) סוכה נ: גא. [מענית פו.
עברין יא.], ג [לקמן נט].
(ד) שבת פב, (ה) גרי רי"ף
יראש כותלו בני רש"י.
(ו) [לקמן מח.], (ז) דף מה.
(ח) [סוכה גא.],
(ט) ג"ל דהדס, (י) ג"ל
ענבין], (כ) ווע'עמס' סוכה
לב. סוף ד"ה באשרה ומוס'
פס לג. ד"ה נקטס, (ל) ג"ל
רלאס.

הגהות הב"ח

[illegible]

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 [א] גמ' איינעם ליה פסעט
 פשיטא ליה לרב פפא.
 נחמא ליה פפא נחמא.
 וי"ב בסוכה דף לג ע"א
 חזקוני. וי"ב מפרש"י שם
 סתם מפרש פשיטא ליה
 פפא וכו' עי"ל פשיטא
 פפא ליה לרב פפא וכו' ודא
 פשיטא וכן מורה לשון וזה
 חומר וכו' וי"ב הכפ"ת
 אלא שלא נסתייע
 מרש"י ועי' ט"ז א"ח ס'י
 רמנ"ו מפרש"י ב"ד ס'י
 וכן פשיטא ליה לרב פפא

מוסף רש"י

[illegible]

למלא דקמיה קא סגיד
של רבים אינן נאסרין